

בבית המשפט העליון

בש"א 2036/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המערערת: פלונית

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערעור על החלטת כב' הרשם ר' גולדשטיין בבש"א
1082/19 מיום 26.2.2019

בשם המערערת: עו"ד מאיר הלר; עו"ד טלילה דביר

פסק דין

ערעור על החלטת כב' הרשם ר' גולדשטיין בבש"א 1082/19 מיום 26.2.2019
במסגרתה דחה את בקשת המערערת להארכת המועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק
דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטות מ' נד"ב, ו' פלאוט ו-ח' קיציס)
בעמ"ש 44411-01-18 מיום 30.12.2018.

1. ביום 11.2.2019 הגישה המערערת בקשה להארכת המועד להגשת בקשת רשות
ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (להלן: הבקשה). בבקשה נטען כי הגם שבא-
כוח המערערת צפה בפסק הדין במערכת "נט המשפט" ביום בו ניתן, הרי שסבר כי פסק
הדין יומצא לו באחת הדרכים המנויות בתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן:
התקנות). משבושש פסק הדין מלהגיע פנה בא-כוח המערערת אל מזכירות בית המשפט
המחוזי ושם נמסר לו כי אין הם נוהגים להמציא פסקי דין לצדדים אשר צפו בהם
באמצעות מערכת "נט המשפט". עוד צוין בבקשה כי נסיבות אישיות שונות הקשו על

הגשת הבקשה במועד ועל כן התגבש "טעם מיוחד" המצדיק את מתן הארכת המועד המבוקשת.

2. בהחלטתו קבע הרשם כי אין מקום להיעתר לבקשה. מעיון במערכת "נט המשפט" עולה כי פסק הדין הומצא למשרדם של באי-כוח המערערת ביום בו ניתן באמצעות מנגנון "הודעה באתר", המהווה המצאה כדין בהתאם לקבוע בתקנה 497ג(11) לתקנות. נקבע כי הבקשה הוגשה בחלוף 13 ימים מן המועד האחרון להגשת בקשת רשות ערעור על פסק הדין והנסיבות האישיות אשר צוינו בבקשה הועלו בסתמיות ולא נתמכו בתצהיר או באסמכתאות המתאימות. לבסוף, בשים לב לאינטרס ההסתמכות מצד המשיב ולעובדה שהארכת המועד מבוקשת עבור הגשת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", המהווה הליך אשר מטבע הדברים סיכוייו אינם גבוהים, קבע הרשם כי אין להיעתר לבקשה.

3. המערערת העלתה בערעורה מספר טענות נגד החלטת הרשם. ראשית, הרשם העלה מיוזמתו את הטענה כי צפייה באמצעות מנגנון "הודעה באתר" מהווה המצאה כדין. משכך, נמנע מן המערערת לטעון כל טענה בעניין ולהעמיד את הדברים על דיוקם. לטענתה, בהתאם להוראות תקנה 497ג(2) באפשרותו של נמען להגיש תצהיר בדבר אי הגעת ההודעה אל כתובת הדואר האלקטרוני אותה מסר ובמקרה כאמור לא יראה כתב בי-הדין ככתב שהומצא. שנית, מנגנון "הודעה באתר" לא היה מוכר לבאי-כוחה של המערערת ובהקשר זה אי ידיעת הדין אינה בגדר "טעות המובנת מאליה". שלישית, בדיקה שערכו באי-כוח המערערת לאחר שניתנה החלטת הרשם העלתה כי חל שיבוש בכתובת הדואר האלקטרוני המופיעה במערכת "נט המשפט" ככתובת הדואר האלקטרוני של משרדם. רביעית, שגה הרשם עת קבע כי הנסיבות האישיות אותן ציינו באי-כוח המערערים אינן עולות לכדי "טעמים מיוחדים" המאפשרים הארכת מועד כקבוע בתקנה 528 לתקנות. חמישית, שגה הרשם עת קבע כי בשל סיכוייו הנחזים של ההליך אין מקום להיענות לבקשה, שכן במקרה זה דחייתה הינה, הלכה למעשה, דחיית ההליך בכללותו.

לצד הערעור הגישה המערערת בקשה לצירוף ראיות נוספות בהן תצהירים של באי-כוח המערערת בדבר אי קבלת המצאה על פסק הדין בדואר האלקטרוני, אישורים רפואיים של באת-כוח המערערת ואישורים רפואיים של המערערת עצמה.

4. דין הערעור להידחות. הלכה היא כי שיקול דעתו של רשם בית המשפט בעניינים מעין אלו רחב וערכאת הערעור לא תתערב בו בנקל (בש"א 7902/17 חלפון נ' שמן משאבי גז ונפט בע"מ, פסקה 11 (24.10.2017); בש"א 8158/17 גורני נ' קצין התגמולים – משרד

הביטחון, פסקה 9 (26.10.2017)). לאחר עיון בטענות המערערת לא מצאתי כי קיים פגם המצדיק התערבות בהחלטת הרשם.

5. באשר לטענה כי נושא ההודעה באתר הועלה על ידי הרשם בלבד. ראשית, לרשם בית המשפט סמכות להורות על דחיית בקשה למתן ארכה ובגדר סמכותו זו נשקלים, בין היתר, המועדים בהם נדרש מבעל הדין להגיש את בקשתו והאם כתב בי-הדין הומצא למבקש כדין. זאת, אף אם טענה בנושא לא הועלתה על ידי הצדדים. שנית, בתגובת המשיב לבקשה הוא הפנה להוראות תקנה 497ג לפיהן המצאה באמצעי אלקטרוני הינה המצאה לכל דבר ועניין ועל כן אין לקבל את טענת המערערת כי נושא זה הועלה ביוזמת הרשם לבדו.

6. לא מצאתי אף לקבל את טענת המערערת בדבר אי הכרת מנגנון "הודעה באתר". בבקשתם הסתמכו באי-כוח המערערת על תקנה 497ג לתקנות והפנו לפסיקה המפרשת אותה. חזקה עליהם כי קראו את הוראות התקנה עד תומה. תקנה 497ג(1) קובעת כי בית המשפט רשאי לשלוח לתיבת הדואר האלקטרוני של נמען שנמסרה לבית המשפט "הודעה בדבר קיומו של כתב בי-דין במערכת הממוכנת הכוללת קישור לכתב בי-הדין..." וכי ככל ששלח בית המשפט הודעה כאמור, יראו את כתב בי-הדין, לרבות פסק דין, ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען. כמו כן, תקנה 497ג(2) קובעת כי "לא יראו את כתב בי-הדין ככתב שהומצא במסירה אישית לנמען ביום המשלוח, אם הגיש הנמען תצהיר בדבר אי-הגעת ההודעה אל כתובת הדואר האלקטרוני שמסר". משכך, היה על באי-כוח המערערת לבדוק במערכת "נט המשפט" האם אכן הומצא פסק הדין על דרך "הודעה באתר" וככל שקיבלו הודעה כאמור, להגיש תצהיר בנושא מבעוד מועד. מטעם זה גם לא ראיתי מקום להיענות לבקשת המערערת לצירוף ראיות נוספות, שכן מדובר בראיות שניתן היה בנקל להביאן לפני הרשם בעת הגשת הבקשה.

7. גם אין בידי לקבל את טענת המערערת כי שגה הרשם עת התייחס לסיכויי ההליך. על פי תקנה 528 לתקנות, הארכת מועד הקבוע בחיקוק ובכלל זה הארכת מועד להגשת בקשת רשות, מותנית בקיומם של "טעמים מיוחדים שירשמו". טעמים אלה נבחנים לפי נסיבותיו של כל מקרה לגופו כולל סיכויי ההליך. ככל שסיכויי ההליך לגופו אינם גבוהים, כך נחלשת ההצדקה למתן ארכה להגשתו (בש"א 7847/18 פלוני נ' פלונית (6.11.2018); בש"מ 6039/18 בצלאל נ' הוועדה המחוזית לתכנון ירושלים, פסקה 9 (17.10.2018); בש"א 1829/18 אלקודסי נ' מקורות חברת מים בע"מ (5.3.2018)). על כן, בצדק נתן הרשם את דעתו על סיכויי ההליך העיקרי, בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אשר אינם גבוהים.

8. בטרם סיום אפנה לדברים שצינתי בבש"א 8839/18 כהן נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול"), פסקה 11 (19.12.2018):

"טענות של בעלי דין לעניין המצאת החלטת בית משפט, שעה שאין חולק כי הם צפו באותה ההחלטה, מעוררות חוסר נוחות והן עשויות להצדיק בנסיבות מסוימות העדפה של מועד הידיעה של בעל הדין על אודות קיומה של ההחלטה, על פני מועד המצאתה."

הדברים האמורים נכונים גם במקרה דנן.

הערעור נדחה אפוא. משלא נתבקשה תגובה, המערערת תישא בהוצאות מתונות לטובת אוצר המדינה בסך של 500 ש"ח.

ניתן היום, י"ז באדר ב' התשע"ט (24.3.2019).

ש ו פ ט